

Rondom de kust van Groot Brittannië

2016

deel 12

Maandag 29 augustus – zondag 4 september

Wadebridge – Lands End

Herman Ritter en Ellen Burgmans

Maandag 29 augustus

Daymer Bay Quarry car park Rock – Wadebridge

Nadat we de hond hebben uitgelaten op het strand rijden we naar Wadebridge voor het Cornish Folkfestival. Achter de Lidl aan de Camel rivier is een groot parkeerterrein met schaduw naast een wei vol nieuwsgierige koeien en kippen. Het festival is al twee dagen aan de gang en we hebben de grote trekker, Ralph McTell – Streets of London – , gemist.

Er is geen festivalterrein; overal in het stadje zijn podia en speelplaatsen ingericht. Tegelijkertijd is er het lokale Foodfestival met overal kraampjes met Cornish pasties, Cornish kaas, Cornish gebak, Cornish ambachtelijke bieren, Cornish eigengestookte gin en Cornish exotisch eten; alles Cornish wat de klok slaat. Het is er gezellig, het programma is aardig met veel singer-songwriter dingen maar jammer genoeg zonder Cornish traditionele muziek. We vinden een schaduwplek op een pubterras tegenover een klein podium waar het dankzij meneer Guinness goed toeven was.

's Avonds wandelen we over de oude spoorbaan langs de drooggevalle Camel rivier.

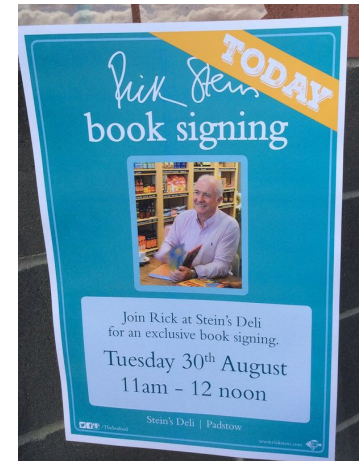
Dinsdag 30 augustus

Wade bridge – Bedruthan Bay NT parking

Het voordeel van kamperen op 1 minuut van de Lidl is dat de warme verse broodjes onder handbereik zijn. De Engelsen kunnen, ondanks de fantastische bakprogramma op tv, nog steeds geen goed brood bakken; volgens ons vergelijkend warenonderzoek. De broodjes van de Lidl zijn de beste.

De oude spoorbaan loopt van Wadebridge naar Padstow (aan zee). De spoorweg werd in 1899 geopend. Dit betekende het einde voor de handelshavens van zowel Wadebridge als Padstow. Het was overigens ook steeds moeilijker voor de steeds grotere schepen om de rivier op te varen. De visserij had wel baat bij de spoorlijn: de vis kon rechtstreeks naar London vervoerd worden dus meer omzet en betere prijzen. Nu is het spoor omgebouwd tot een toeristisch fietspad met aan het begin en het einde grote parkings, fietsenverhuurders en reparateurs. We fietsen redelijk vroeg aan om de drukte wat te ontlopen en komen tegen 10 uur in Padstow aan. Het is een prachtige route langs de rivier, alleen jammer van de hoge heggen langs de waterkant. Zo heb je weinig aan het mooie uitzicht. Kan er niet iemand even met de heggeschaar aan de gang?

Vlak voor Padstow, op Dennis Hill, staat een Victoria monument ter herinnering aan haar bezoek aan Padstow. Zo staat heel Engeland vol met monumenten van koninklijke bezoeken.

Padstow heeft een mooi haventje met een klein getijdenvrij bassin. Wel wat vergane glorie maar er wordt hard gewerkt om de kaden te restaureren. Aan het begin van de kade staat de National Lobster Hatchery, het nationale kreeftenmuseum. Het is heel klein en je kunt er kreeften bekijken, meer niet. De hele reeks, van larf tot volwassen exemplaar, zwemt er in bakken rond. Soms heb je een loep nodig, zo klein zijn ze. Er is allerlei informatie over de kreeft en zijn ontwikkeling te vinden maar er wordt geen woord gerept over de kreeft als voedsel. Dat geeft het geheel iets vreemds. Wat doen ze met al die gekweekte kreeftjes? Worden die teruggezet in zee zodat de vissers ze er weer uit kunnen vangen?

Aan de overkant staat een lange rij mensen te wachten voor een delicatessenwinkel annex restaurant annex fish and chipsshop. Het blijkt dat om 11.00 uur Rick Stein zijn nieuwste kookboek komt signeren.

Rick Stein is een bekende BBC TV kok, een soort Jamie Oliver maar dan voor senioren. Hij is minder ADHD en zit niet de hele tijd met z'n handen in het eten. Voor de rest is hij hetzelfde: ieder tv-kookprogramma levert een nieuw kookboek op en net als Oliver is hij idolaat van de Mediterrane keuken. Zijn kookboeken liggen niet vak in de charityshops in tegenstelling tot zijn collega Oliver (tip: als je de hele serie kookboeken van Jamie Oliver of een andere tv-kok voor een prikkie wilt hebben moet je een dag in een wat grotere Engelse plaats gaan struinen in de charityshops. Voor 1 – 2 pond per stuk ben je kookman).

Stein heeft een aantal restaurants en fish and chips-shops in Cornwall en Nieuw Zeeland en zet zich aldaar in voor de promotie van lokaal voedsel. Zou Sergio Hermans zijn friettent-idee misschien van collega Stein hebben?

We lopen nog even de winkel binnen om de grote Rick himself live te zien en gaan het stadje in om koffie te drinken.

's Middags gaan we naar de Cornish Crabberwerf in Rock waar we ontvangen worden door Peter Thomas, de managing director. Onze eerste huurboot met een kajuit was een door hem gebouwde Cornish Shrimper, ideale boten voor ondiep water zoals IJsselmeer en de Wadden. We willen zijn nieuwste ontwerpen zien om te kijken of daar mogelijk de opvolger van onze huidige boot bij zit. Voorwaarden zijn kleiner, droogvallend, hefkiel en trailerbaar. Ze werken nu aan de nieuwe 21 voets Shrimper die op de Southampton Boatshow van 16-25 september te zien is.

Peter geeft ons een uitgebreide rondleiding door de werkplaatsen en bij de thee bespreken we wat de ideale boot voor ons zou zijn.

Zijn schepen zijn van hoge kwaliteit, zeewaardig en erg gewild. Er is op de 2e handsmarkt nauwelijks een Crabber of Shrimper te koop. Maar goed als we iets willen moeten we eerst onze huidige boot verkopen.

Aan het einde van de middag rijden we naar Bedruthan Steps iets ten zuiden van Trevose Head. Het is een droogvallend strand van ongeveer 2,5 km lang dat bezaait is met enorme granieten rotsen. Je kunt er aan de zuidkant vanaf de cliffs dalen. Er is een smalle en vooral steile wenteltrap in de rotsen. Omdat bij vloed alles onder loopt is het zaak om goed op te letten en tijdig naar boven te klimmen.

Het terrein is van National Trust en er is een informatiecentrum met koffiehuis. Het parkeerterrein staat vol. Het naastliggende weiland dient als overflow-parking. Daar zoeken we een vlakke plek en onze kampeerplaats met uitzicht op the Steps, Park Head en daarachter de vuurtoren van Trevose Head is klaar. 's Nachts is er weer een prachtige sterrenhemel te zien.

Woensdag 31 augustus

Bedruthan Bay NT parking – Chapel Porth NT parking

Het heeft vannacht stevig gewaaid en het is bijna hoog water. De brekers, dit stuk kust is niet voor niets populair bij surfers, spuiten omhoog langs de trap en afdalen naar het strand kan pas als het waterpeil wat minder wordt. De rotsen op het strand hebben namen. De bekendste rots is Queen Bess Rock omdat deze sprekend zou kijken op koningin Elisabeth I.

Bij het bezoekerscentrum hangt een waarschuwing voor adders. Loslopende honden lopen het risico om gebeten te worden.

We wandelen langs de cliffrand naar Park Head en rijden daarna langs Berryl's Point en Watergate Bay naar Newquay.

Watergate Bay heeft de treurige reputatie dat er lang geleden (1869) bij de stranding van een schip een veldslag uitbrak tussen de lokale bevolking die het schip wilden plunderen en de redders die het met een sleepboot los wilden trekken en in veiligheid wilden brengen. Uiteindelijk trok de sleepboot het schip los.

Hoog boven de haven van Newquay staat een klein wit huisje, the Huer's House (zie rechts op de foto).

Hier woonde de Huer, een vissersman die vanaf zijn hoge uitkijkpost de zee in de gaten hield en onder het roepen van “Huva!, huva!” (Cornish dialect voor gevonden, gevonden) zijn collega's waarschuwde als de scholen sardienen (pilchard) de baai binnen zwommen. In 1860 was er een recordvangst: 1000 wagens vol vis met een waarde van meer dan £ 20.000 , een fortuin in die tijd.

Newquay was een vissers- en havenplaats waar enorm veel gesmokkeld werd. In 1875 werd de spoorlijn aangelegd en verschenen de eerste badgasten. De scheepvaart werd minder belangrijk en ook het smokkelen stierf een langzame dood.

We doen boodschappen bij de Aldi, de enigste supermarkt met een fatsoenlijk parkeerterrein en het mooiste uitzicht over Newquay Bay. Newquay is het centrum voor de wavesurfers van Cornwall en dat merk je; het is druk in de stad en de stranden zijn vol.

We rijden verder naar het zuiden, richting Perranporth. Daar staat St Piran's oratory, een stenen hut. St. Piran behoorde net als St David (zuidwest Wales) tot de echte mannen. Hij was een Keltische monnik en werd in Ierland door de heidenen, die niet gediend waren van missionarissen, achterna gezeten en op een molensteen gebonden en in zee geworpen. Hij wist zich met steen en al drijvend te houden en roeide toen de molensteen van Ierland naar Cornwall. Daar kwam hij behouden aan. Dan volgde weer het bekende protocol van kapel bouwen, mensen bekeren, een nog grotere kapel bouwen etc. etc. Hij werd de beschermheilige van Cornwall en in het bijzonder van de mijnwerkers.

Zijn oratorium werd in de 7e eeuw gebouwd maar verdween onder het stuifzand. Pas in 1835 kwam het weer boven.

We komen nu in het land van de verlaten tinmijnen en de ruïnes van de mijnbouw. Naast de zeeman staat de tindelver in het wapen van Cornwall. Net onder St Agnes Head ligt de Wheal Coates Mine. In de mijn werd koper en tin gedolven tot een diepte van 200 meter. Men werkte onder zeeniveau en er

waren pompen nodig om de mijn droog te houden. Overal langs de kust staan de ruïnes van de pomphuizen: een hoog gebouw met een schoorsteen en de bovenste verdieping aan één kant open. Hierin stond de stoommachine die de waterpomp aandreef of de lier om het tin of koper omhoog te halen.

De tinerts werd in Cornwall zelf gesmolten omdat dit wettelijk verplicht was; het kopererts ging voor verwerking naar Wales (de Swansea-regio). De reden was puur economisch; per deel kopererts zijn er vier delen steenkool nodig om de koper te kunnen smelten. Daarom kun je de kopererts beter naar de kolenmijnen transporteren en daar verwerken. Zo ontstond er levendige handel tussen Cornwall en Wales. Kolen (voor de tinsmelterijen) en limestone (voor de verbetering van het land) kwamen per schip naar Cornwall en de kopererts ging retour naar Wales.

We wandelen rond tussen de overblijfselen van de Weal Coates Mine en vertrekken daarna naar Chapel Porth, een diepe kloof met minstrand dat een kleine kilometer zuidelijk ligt. Je kunt er met een paar auto's tegen het kiezelstrand parkeren en iets verder het dal in staan een paar vakantiewoningen en een openbaar toiletgebouw. Overdag is er een strandwacht van de RNLI en 's avonds heb je er het rijk alleen. Het heeft de hele dag lekker gewaaid, de zee is onrustig en er staat een behoorlijke deining. Zwemmen bij opkomend hoog water is niet verstandig. Er vliegen een paar alpenkauwtjes (de nationale vogel van Cornwall / vroeger bijna uitgeroeid maar nu weer in opkomst) rond en de slechtvalk komt een paar keer voor onrust zorgen. Wat verder op zee vissen grote groepen Jan van Genten en vliegen stormvogels net boven de golven.

Donderdag 1 september

Chapel Porth NT parking – Levant Mine NT parking

's Morgens vroeg komt de buurtbus langsgereden. Ook hier komt de bus! Je vraagt je wel af hoe dat moet op die smalle en steile wegen. Soms kan er maar een duim tussen de tegenliggers maar op de één of andere manier gaat het toch (altijd?) goed. Voordeel is ook dat je wel rustig moet rijden want door de bochten en de begroeiing zie je de tegenliggers pas op het laatste moment.

We rijden naar Camborne, een wat groter mijnwerkersdorp waar nog een paar mijngebouwen inclusief stoomwaterpompen en stoomlieren (Cornish beam engines) te zien zijn. Je kunt aan de woningen zien waar de mijnen stonden. Kleine rijtjeshuizen rondom een groen park, de vroegere mijn.

De mooiste beam engine, achter het parkeerterrein van de Morrisons supermarkt, is de East Pool Whim. Whim betekent in dialect “winding machine”. De machine werd in 1891 gebouwd, maakte 5 slagen per minuut, en was één van de laatste lage druk stoommachines. Ze heeft, met een pauze van 1913 – 1924, onafgebroken tot 1955 gefunctioneerd.

Even iets over de machines: De mijnen langs de kust liepen altijd vol water. Het werd niet voor niets de natte mijnbouw genoemd. Zowel grondwater als zeewater liep naar binnen en maakte het werken moeilijk of zelfs onmogelijk. Men kon niet diep de grond in want de toenmalige hand of paarden aangedreven pompen waren primitief en konden slechts kleine hoogteverschillen overbruggen.

Pas in 1698 lukte het Thomas Savery, een mijnningenieur uit Devon, om een door stoom aangedreven pomp te bouwen. De pomp werkte maar had nog onvoldoende kracht om water van grotere diepte omhoog te pompen. Thomas Newcomen uit Dartmouth, de vader van de stoommachine, construeerde rond 1710 de eerste echt bruikbare stoompomp. Het werkt precies als de gewone ouderwetse waterpomp die in de keuken stond. Je beweegt de slinger op en neer en er stroomt water. De stoompompen waren 50 tot 100 x groter dan de handpompen en werden door de op en neer gaande cilinderarm van de stoommachine aangedreven. Dat gebeurde via een giek (beam), vandaar de naam beam engine. Omdat de cilinder bij iedere slag moest worden gekoeld en daarna weer met de stoom werd verwarmd om een vacuüm te krijgen noemde men dit de zgn. atmosferische stoommachines. Ze waren betrouwbaar en werkten goed maar waren niet efficiënt en hadden veel steenkool nodig. Omdat ze zo groot waren was het gebouw een integraal onderdeel van de beam engine.

James Watt verbeterde de machine door o.a. de condensor toe te voegen. Gevolg: de cilinder bleef heet en leverde zowel bij het op als bij het neergaan kracht en had 75% minder steenkool nodig. Hierdoor was

het mogelijk om kleinere en mobiele stoommachines te maken. Zo werd ook de basis gelegd voor de eerste stoomlocomotief! Omdat Watt zijn uitvindingen met patenten had dichtgetimmerd duurde het nog tot 1798 voor er nieuwe verbeteringen aan de stoommachine werden aangebracht. Richard Trevithick vond een systeem zodat de machine door stoom onder hoge druk kon worden aangedreven. Toen kon er tot een 1000 meter diep gepompt worden

Moderne energiecentrales werken overigens nog steeds hetzelfde. Ze wekken stoom op met behulp van kolen, gas of kernenergie die onder hoge druk een turbine aandrijft met reusachtige dynamo's.

Aan de overkant van de straat staat Michell's House met kleinere beam engine. Deze werkt nog en drijft de mijnlift aan. Beide machines worden beheerd door de National Trust en aan de gang gehouden door een groep technische vrijwilligers: "the Greasy Gang". In Nederlands staan nog 3 stoommachines die waterpompen aandrijven en zorgen dat we droge voeten houden. De grootste atmosferische stoommachine is de Cruquius: ga naar Haarlem en bezoek het Cruquius stoomgemaal aan de Ringvaart van de Haarlemmermeerpolder (alhoewel een reisje naar Cornwall leuker is). Een iets kleinere machine staat aan de westkant van Lemmer en wordt gebruikt als backupmachine voor het moderne Woudagemaal. De Nederlandse stoommachines doen nog gewoon dienst. De Greasy Gang is er op werkbezoek geweest en is vol lof over het beheer en het onderhoud.

Een kleine 15 kilometer verder ligt St Ives, een haven annex kunstenaarskolonie. Het is het eindpunt van de trein en één van de bekendste badplaatsen van Cornwall. De keramist Bernard Leech heeft er zijn atelier, nu een museum, en er worden nog steeds volop potten en andere objecten gebakken. Het Londense Tate Museum heeft er een dependance. We parkeren hoog in de stad op een weide op de overflow parking met de defecte parkeermeter en dalen via een reeks trappen af naar zeeniveau. Langs de trappen staan grote bossen Rankende Duivekervel, zeldzaam in Nederland maar hier vrij algemeen. In de haven, met een door Smeaton – ontwerper van Eddystone Lighthouse III – in 1770 gebouwde pier kan iedereen een rubberboot met motor huren. Vooral het aanleggen geeft aanleiding tot hilarische taferelen en soms moet de verhuurder het water in om z'n boot te redden. St Ives was ooit de belangrijkste Sardienhaven van Cornwall. De vis, de kleine gaan in blik en de grote werden ingelegd, werd zelfs naar Italië geëxporteerd. Nu worden er geen sardientjes meer gevangen. St Ives kan ons niet bekoren, de mix van kunst, kitsch en massatoerisme werkt gewoon niet.

Het is nog een kleine 25 kilometer naar Land's End, het meest westelijke puntje van Groot Brittannië. We waren al gewaarschuwd dat het daar kermis is met een dure parking. Als je perse naar Land's End wilt kun je dat het beste te voet doen, via het North Cornwall Coast Path vanaf het dorpje Sennen Cove. Wij rijden naar Trewellard, een mijnwerkersdorp met een groot aantal ruïnes van mijnliften, machinekamers en stoompompen. Er liggen ook nog resten van een arsenicumfabriek. Arsenicum was een bijproduct van de tinmijnen. Bij het smeltproces werd de rook door "koelkamers" geleid waar arsenicum neersloeg. Arbeiders met primitieve bescherming, ze smeerden hun huid in met klei, veegden het arseen bij elkaar en verpakten het voor verzending. Deze mensen werden niet oud.

Tussen Trewellard en de zee ligt de verlaten Levant Mine. Deze mijn werd opgericht met £ 2.000 pond kapitaal en de tien aandeelhouders haalden in 10 jaar een rendement van 625%. Maar ... er waren ook mijnen die veelbelovend waren maar geen opbrengst hadden.

We parkeren op de National Trust parking met uitzicht op de Levant Mine en de vuurtoren van Pendeen Watch aan de horizon. De steile cliffs zijn daar een uitdaging voor klimmers. In de 2e Wereldoorlog oefenden hier de commando's en in 1963 beklommen Hunt en Tensing de wanden ter gelegenheid van

de 10e verjaardag van de beklimming van de Mount Everest.

's Avonds maken we een wandeling over het mijnterrein richting Pendeen en de verlaten arsenicumfabrieken. Op het terrein is 2 jaar geleden een WO I loopgraaf nagebouwd in het kader van de 14-18 herdenkingen. In Pendeen is nog een tinmijn in gebruik.

Vrijdag 2 september

Levant Mine NT parking – Cape Cornwall NT parking

Het is mistig en het mijnlandschap ziet er spookachtig uit. We wandelen van Levant naar Botallack. Daar staat één van de meest gefotografeerde mijn-ruïnes van Cornwall. Het diende als decor voor de BBC serie Poldark, een kostuumdrama rondom de tinmijn en het 19e eeuwse kapitalisme.

Korte samenvatting: *jongetje vindt meisje leuk, meisje vindt jongetje leuk, misverstanden, standverschillen en intriges, diepe wanhoop en ellende, jongetje krijgt meisje, happy maar iets open end want deel II moet nog komen.*

Overall kun je de roman kopen of foto's en ansichtkaarten van de film. De BBC doet goede zaken. Het is

overigens BBC beleid dat drama en series uit de diverse regio's van Groot Brittannië moeten komen.

Stel je voor: de Nederlandse TV komt met een onversneden Limburgs of Gronings kostuumdrama!

Alhoewel ... er zijn zat goede Nederlandse streekromans die buiten de Randstad spelen en zich lenen voor verfilming. En dan kunnen al die BN-ers eens een keer fatsoenlijk leren praten.

Als we terug bij de bus komen is het droog, begint de zon te schijnen. In een oogwenk is de mist opgetrokken en opent de Levant Mine haar poorten.

De Levant Mine, opgericht in 1911, heeft een slechte naam. Er wordt gedolven in gangen onder de zee (kilometers lang en tot 600 meter diep) en regelmatig verdronken er mijnwerkers. Mijnwerkers in die tijd waren een soort ZZP-ers die met het hele gezin per hoeveel erts werden betaald. De sterken en

jongsten werkten beneden en de ouderen en vrouwen klopten de ertsbrokken klein. Je moest zelf voor gereedschap zorgen en sociale voorzieningen waren er niet. Veel mijnwerkers konden de verleiding niet weerstaan en volgden de rijke onderzeese ertsaders tot ze door de zeebodem heen braken en verdronken. Op een gegeven moment werden de mijngangen net onder de zeebodem gesloten. In 1919 stortte de “man engine”, een mechanische trap naar beneden, in en 31 mijnwerkers vonden de dood.

Een deel van de mijn is gerestaureerd en de stoommachine die de liftlieren aandrijft werkt weer. Eén van de Greasy Gang-leden geeft excursies en laat geïnteresseerden de machine bedienen.

Er wordt overigens weer hardop gedacht om een aantal mijnen te heropenen; nu gaat het niet in eerste instantie om de tin maar meer om de zeldzame metalen (o.a. Antimoon) die er nog zitten en onmisbaar zijn om mobieltjes te bouwen. Op deze manier wil de UK zich minder afhankelijk van monopolist China maken.

Na de excursie rijden we via St Just, het meest westelijke plaatsje in Groot Britannie, naar Cape Cornwall. Het is een prachtige avond met zon en een blauwe lucht. We parkeren op het National Trust terrein bij de kaap en wandelen naar de top van Cape Cornwall. Die is opgekocht door de firma Heinz en geschonken aan National Trust. Nu weten we meteen wat er met de winst op de tomatenketchup gebeurt.

Vroeger dacht men dat Cape Cornwall het meest westelijke punt was. Daarom noemde men het ook Cape, de plaats waar twee zeeën bij elkaar komen. Betere meetmethoden hadden als resultaat dat Land's End net 100 meter meer westelijk lag dan Cape Cornwall.

We kijken uit op de kaap met in het noordoosten de Botallack Mine en onder ons Priest Cove, de landingspier van Cape Cornwall. In de verte ligt Land's End.

In de verte op zee zien we de Longships, rotsen met een vuurtoren er op, liggen en heel ver weg zien we de vuurtoren van Wolfrock. Vlak voor ons liggen een paar rotsen, The Brisons. Een van de rotsen heeft de bijnaam General de Gaulle omdat ze bij laagwater sprekend op de op z'n rug liggende generaal lijkt. Op de kaap staat een station van de vrijwillige Kustwacht, onder de veranda zit een addernest. Vroeger was er ook een tinmijn op de kaap maar die is helemaal verdwenen. 's Nachts hebben we weer zo'n fantastische sterrenhemel.

Zaterdag 3 september

Cape Cornwall NT parking

Het weer is omgeslagen. Flinker wind uit het zuidwesten met toenemende regen. De zee wordt behoorlijk onrustig en grote golven slaan over de landingspier van Priest Cove. Het wordt steeds mistiger en het begint hard te regenen. Een dag om niets te doen. We gaan naar St Just, doen een paar boodschappen, lopen een rondje met de paraplu omhoog en gaan dan de pub in om de krant te downloaden en de mail te checken. We eten een visje en rijden terug naar Cape Cornwall waar we de bus beschut naast een heg parkeren. Nog een boek erbij, een paar borrels en dan naar bed.

Zondag 4 september

Cape Cornwall NT parking – Perranuthnoe Beach

's Morgens is het weer wat beter en het wordt droog. We rijden naar Sennen Cove, parkeren de bus aan

het strand en wandelen het coastpad op naar Land's End. Het is inmiddels helder weer geworden. In de verte liggen de rotsen van Longships. We hoorden dat de zeehonden daar hun jongen grootbrengen en dat er af en toe Orka's op bezoek komen om op de jongen te jagen. Wij zien niets.

Op de heuvel boven Sennen Cove staat een verlaten maar nog redelijk intacte waarnemingspost uit de 2e Wereldoorlog.

Land's End is een verzameling gebouwen met voor elk wat wils. Je kunt er eten en drinken, gokken, de kinderen uitlaten en outletachtige boodschappen doen. Ook staat er een oude heli copter van de Cornish Flying Ambulance.

Bij het uiterste puntje van de UK staat een tolhokje met een wegwijzer. Daar kun je woonplaats +

afstand op laten zetten met grote Scrabble-letters voor de statiefoto. Hartstikke leuk! Er zijn twee wegwijzers. Als de wind zuidwest is gebruiken ze wegwijzer 1 en als de wind uit het noorden komt gebruiken ze wegwijzer 2 die om de hoek staat. Op de rotsen krioelt het van de Japanners die allemaal willen weten of onze hond een Boldel Collie is.

Het informatiecentrum heeft ook niet veel te vertellen. We keren om en wandelen terug naar Sennen Cove en rijden verder naar Porthcurno.

In Porthcurno kwamen de eerste trans-Atlantische telegraafkabels aan wal. De allereerste kabel verbond kolonie India met moederland Engeland. Later kwamen er ook kabels bij die naar Amerika liepen, naar Afrika en naar de Caraïben. Aan het strand staat een hut waar de kabels daadwerkelijk van het strand binnenkomen en iets verder staat een groot gebouw, nu een uitstekend museum over primitieve communicatie en telegrafie. Hier zaten de tientallen telegrafisten die dag en nacht de boodschappen doorseinden en ontvingen. Alles ging toen nog in morse. Naast het communicatiegebouw stond een telegrafistenschol waar men leerde de mensen op de overal ter wereld aan de andere kant van de lijn zeten. Toen de oorlog begon verhuisde alles naar ondergrondse tunnels in de rotsen.

Aan de overkant van het dal staat het beroemde Minack openluchttheater.

We zijn nu rond Land's End aan de zuidkust van Engeland en sturen aan op Lizard Head. We rijden naar Penzance met de bedoeling iets verderop in Prussian Cove bij het strand te overnachten. In Penzance zijn de winkels net dicht dus dat wordt koken met de voorraad die we nog hebben.

We staan op een soort weiland parking met een open hek bij het pad naar het strand van Prussian Cove. Het gaat stevig regenen en we hebben al gedachten over het 's morgens weggrijden uit de glibberige

modder. Dan wordt in het donker op de deur geklopt. Het is de baas van de nabijgelegen camping die zegt dat hij ook de eigenaar van de parking is en dat we hier niet mogen overnachten. We moeten maar naar zijn camping komen. We hadden de camping wel zien liggen maar er hing een bordje dat alleen reserveringen welkom waren en wij hadden niet gereserveerd. Voor 25 pond mochten we in zijn wei gaan staan. Mooi niet dus! We veraten Prussian Cove en wat verder vinden we wel een rustige plek in het dorpje Perranuthnoe vlakbij het strand.

wordt vervolgd